

LEENA PAASIO

LÄNNESSÄ
WSOY LOISTAA
MAJAKKA

KOTISATAMA

////////////////////

LEENA PAASIO

LÄNNESSÄ
LOISTAA
MAJAKKA

KOTISATAMA 2

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lämmin kiitos saamastani apurahasta
WSOY:n kirjallisuussäätiölle.

Ensimmäinen painos
© Leena Paasio ja WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-52259-2
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

I KARIMERKKI

Bokullasta etelään
59°50,01'P 21°24,61'I

15. maaliskuuta

*Karimerkin punamustat raidat laulavat vaaraa,
jota silmäsi eivät näe.*

*Valkoiset vilkut viiltävät pimeyttä
kymmenen
sekunnin
välein,
ja matkasi jatkuu ilman minua.*

1. Sataman suojassa

– Maistuisiko rommitoti?

– Ei kiitos. Voisin ottaa kupin teetä. Hunaja on yläkaapissa vasemmalla, Ella vastasi ja kuuli äänensä väri-sevän.

Ruokakaappiin oli järjestetty neljän viikon kuivamuonat sisällön mukaan värikoodettain. Kun kuukauden varasto loppuisi, lisää löytyisi salongin sohvan alta. Viisikymmentä-jalkaisen purjeveneen kaikki sopet ja kolot oli hyödynnetty tehokkaasti. Ella oli ollut vastuussa sisätilojen pakkaamisesta ja tiesi tarkalleen, mistä mitäkin löytyi.

– Haluatko jotain muuta? Marcus kysyi laskeutessaan Ellan eteen kuumaa vettä höyryävän kupin. Sen kyljessä haalistunut kompassineula osoitti ylös.

– En, tämä riittää, Ella sanoi, tarttui mukiin molemmin käsin ja antoi lämmön siirtyä sormiin, joissa viipyi myrskysisän kevätillan kostea armottomuus.

Ella muisti kymmenen vuoden takaiset Düsseldorfin venemessut, joilta he olivat ostaneet särkymättömät astiat edelliseen veneeseensä. Niin monta yhteistä vuotta ja muistoa, hän mietti. Ella tuijotti hetken kompassia, ennen kuin vilkaisi Marcukseen.

Hän puhalsi varovasti teen pintaan ja näki, kuinka pienet höyrykiehkurat hajosivat ilmaan kuin epäröivät sanat, joita hän ei osannut muodostaa kokonaisiksi lauseiksi. Marcus istui yhä hiljaa vastapäätä ja odotti.

– En kerta kaikkiaan keksi, miten kertoisin tämän, joten sanon sen vain suoraan. Mä olen raskaana.

Marcus ei sanonut mitään vaan käänsi katseensa ikkunaan, vaikka ulkona näkyi pelkkää pimeyttä. Ella tiesi, että vain muutaman metrin päässä heistä aallonmurtajan takana meri velloi jo mustana ja levottomana.

– Sano, että sä pelleilet, Marcus puuskahti, ja Ella kuuli hänen äänessään metallisen, liian nopean ja melkein lapsekkiaan sävyn.

Hän ei vastannut heti vaan piteli yhä käsissään teemukia, jonka lämpö ei enää tuntunut samalta turtuneissa sormissa. Oli kuin höyry olisi hälvennyt heidän väliltään ja jättänyt ilmaan jotakin painavaa ja peruuttamatonta.

– En pelleile. Kävin eilen lääkärissä ja olen raskausviikolla kahdeksan. Hedelmöittyminen on tapahtunut tammikuun lopulla, Ella sanoi ja piti äänensä vain vaivoin tasaisena ja hallittuna.

Marcus katsoi häneen pitkään. Silmissä ei ollut pelkästään vihaa vaan myös pettymystä ja haavoittuvuutta, jota hän ei pystynyt peittämään.

– Mä en halua tätä. Meillä oli Ella sopimus, on ollut viimeiset viisitoista vuotta.

– Niinhän meillä oli, mutta näin voi käydä, kun ihmiset harrastavat seksiä.

Ella muisti vuosien takaisen illan, jolloin Marcus oli kosinut häntä. He olivat istuneet Marcuksen vanhempien veneen ulkotilassa ja juoneet samppanjaa ankkurissa jos-

sain Ahvenanmaan ulkoluodolla. Meri oli ollut sileä ja elokuun alun täysikuu nostattanut valonharsoja heidän ympärilleen. Jo silloin he olivat päättäneet, etteivät hankisi lapsia vaan riittäisivät toisilleen kahdestaan. He olivat puhuneet asiasta pitkään ja rehellisesti. Erityisesti Marcus tunnusti olevansa riippuvainen vapaudesta ja tietynlaisesta itsekkyydestä, johon eivät kuuluneet unettomat yöt vauvan kanssa. Vapaaehtoinen lapsettomuus oli ollut heidän oma valintansa, mitä niin Marcuksen vanhempien kuin Ellan äidinkin oli ollut vaikea hyväksyä. Mutta nyt jokin oli muuttunut. Ei vain Ellan kehossa vaan myös hänen sisimmässään.

– Etkö käynyt juuri tämän takia gynekologilla tammi-kuussa?

– Kävin. Silloin vanha kierukka vaihdettiin uuteen.

– Mitä helvettiä sitten tapahtui?

– Kierukka oli väärässä asennossa kohdussa.

– Ei jumalauta ole todellista, Marcus räjähti mutta muuttui pelottavan nopeasti rauhalliseksi. – Milloin sulla on laskettu aika?

– Lokakuun lopussa, Ella vastasi ja tunsi jäisen plasman hiipivän suoniinsa.

– Eli juuri silloin, kun meidän pitäisi olla Indonesian saaristossa.

– Niin, Ella sanoi.

He olivat suunnitelleet maailmanympäripurjehduksensa reitin huolellisesti ja ottaneet huomioon idän ja kaakon puolelta puhaltavan pasaatituulen, kun he kulkisivat Länsi-Afrikan rannikolla kohti päiväntasaajaa. Kaakkois-Aasiassa ja Intian valtamerellä piti hyödyntää kaakkoismonsuunia, joka kuljetti veneitä tehokkaasti lännestä itään mutta toi

myös kovia tuulia ja merenkäyntiä. Heidän tavoitteenaan oli ollut saavuttaa Kapkaupunki kesäkuussa ja lähteä Intian valtamerelle viimeistään heinäkuun lopussa.

– Ehkä me voidaan viivästyttää reissua pari viikkoa, Marcus mutisi ja kuulosti Ellasta pakkomielteiseltä. – Tosin tekniseen huoltoon ja varusteluun jäisi vähän vähemmän aikaa Etelä-Afrikassa. Kelien pitäisi osua kohdilleen, mutta todennäköisesti se onnistuisi.

Marcus oli noussut seisomaan ja käyskenteli levottomasti edestakaisin salongin ja keittiön välillä. Hän avasi karttapöydän kannen ja kaivoi esiin tietokoneensa. Ella tuijotti miestänsä, kun tämä käynnisti reittisuunnitelman ja karttaohjelman. Sormet kiisivät näppäimistöllä vimmaisesti. Ne yrittivät ratkaista tilanteen kuin minkä tahansa esteen, joka oli tullut heidän tielleen.

– Jos lähtö siirtyy, me voidaan jäädä helposti jumiin Malakan salmeen. Kaakkoismonsuuni kääntyy syyslokakuun vaihteessa koilliseen, eikä kummankaan kanssa kannata leikkiä, Marcus mutisi ruudulle. – Parasta olisi, jos saisin vaikka faijan mun kanssani ensimmäiselle etapille. Etelä-Afrikkaan täytyy sittenkin jäädä riittävästi aikaa, koska sääikkunan Mosambikin kanaaliin pitää olla kunnossa. Joo, niin se hoituu. Sä voisit palata Helsinkiin täältä tai Tukholmasta ja lentää sitten huhtikuussa Kanarialle, kun olet toipunut riittävästi.

Marcus kaivoi kännykän taskustaan ja oli selvästi valitsemassa isänsä numeron, mutta sitten hänen liikkeensä hidastuivat ja puhelin kolahti hervottomasti pöydälle. Ellan kädet alkoivat vapista, mutta muu keho oli oudon raskas ja liikkumaton. Hänestä tuntui kuin hän katsoisi itseään ja aviomiestänsä kaukaa kaiken ulkopuolelta. Marcus tuijotti

edelleen karttaa, aivan kuin siihen piirretyt reitit ja etapit antaisivat hänelle toimintaohjeita.

- Et sentään varannut mulle lentoa, Ella sanoi lakonisesti.
- Voi vitun, vitun, vittu, Ella.
- Aion pitää vauvan.

Hiljaisuus paisui ja peittosi kanteen paiskautuvien pisaroiden rummutuksen ja villinä riehuvan tuulen ulinan.

– Tein päätöksen, kun makasin gynekologin tutkimuspöydällä ja näin ultrassa pienen sykkeen näytöllä. Tällä viikolla lapselle alkavat muodostua kasvopiiirteet, sormet ja varpaat.

– Lopeta. Toi on ihan helvetin alhaista, Marcus sanoi, nojasi hitaasti taaksepäin ja sulki läppärinsä yhdellä ras-kaalla liikkeellä. – Tiesit, mitä tämä tarkoittaa meille.

– Tiesin. Ja tiedän nytkin, Ella sanoi.

Marcus ravisti päätään, aivan kuin ei pystyisi löytämään sanoja, jotka olisivat riittäviä tai oikeita.

– Et voi tehdä päätöstä yksin.

– Teithän säkin omasi juuri äsken kysymättä multa mitään. Ajattelit, että hoidan abortin yksin sillä aikaa, kun pur-jehdit isäsi kanssa Kanarialle. Kuvittelin kyllä monenmoista, mutta ihan tällaista en osannut odottaa, en edes sulta.

– Ajattelin vain, miten kaikki saadaan jatkumaan niin kuin ennenkin.

– Mutta kun mikään ei ole niin kuin ennen. Olen tehnyt päätökseni ja aion elää sen kanssa. Musta tulee äiti ja susta isä, jos niin haluat, Ella sanoi ja hänen sanansa jäivät kieppumaan ilmaan kuin syystuudessa leijuvat lehdet.

Hän nousi hitaasti ylös, jätti teekuppinsa salongin pöydälle ja pakeni takahytettiin vilkaisemattakaan Marcukseen. Lämmityslaite teki ilmasta kuivaa ja liian kuumaa, mutta

siitä huolimatta Ella paleli pukiessaan yöpaitaa ylleen. Pussilakana tuoksui jo veneeltä, vaikka Ella oli pedannut heidän sänkynsä vasta edellisenä päivänä. Ella kömpi peiton alle, möyhensi tyynyään ja yritti hukuttaa tuulen ja oman pelkonsa äänet kuohkeaan pallokuitutäytteeseen.

Tuntui uskomattomalta, että hän oli tiennyt raskaudesta vasta vuorokauden. Ella oli halunnut saada varmistuksen epäilyilleen ja käynyt viime tingassa ennen lähtöä lääkärissä. Kun hän oli tullut rantaan, oli veneellä jo kohoteltu samppanjalaseja ja pidetty puheita. Viimeiseksi hän oli joutunut valehtelemaan appivanhemmilleen, miksi oli tullut paikalle myöhässä.

He olivat irrottaneet köydet suunnitelmien mukaan tasan kuudelta. Marcus oli ollut niin täynnä lähtöseremonioita, ettei Ella ollut hennonut keskustella hänen kanssaan mistään muusta. Hän oli ottanut ensimmäisen vahdin Rönnskärin majakan edustalla, jotta Marcus pääsi lepäämään ennen yhdeltä alkanutta yövuoroaan.

Sametinsininen ja hyytävän kylmä Porkkalanselkä oli ollut niin rauhallinen, että Ella oli laittanut automaattiohjauksen päälle ja yrittänyt laskea kirkkaalla taivaalla seilaavia satelliitteja. Hän tiesi, että ne näkyivät parhaiten noin tunti auringonlaskun jälkeen tai juuri ennen sitä.

Ella oli lähtötohinoissa päättänyt antaa itselleen muutama päivän aikaa ajatella muuttunutta tilannetta. Hän keskustelisi Marcuksen kanssa ennen Tanskan salmia ja valtamerta. Keli oli kuitenkin pahentunut. Navigointipöydän mittaristot olivat näyttäneet tuulen nopeudeksi viittätoista metriä sekunnissa ja kännykän ruudulla tummanpunaisena kieppuvat saderintamat olivat vyöryneet lounaasta heitä kohti kuin pahalaisarmeijan hyökkäys. Ella oli tajunnut,

että totuus olisi kerrottava vielä samana päivänä. Hän ei voinut riskeerata omaa eikä tulevan lapsensa turvallisuutta hyisellä Itämerellä. Ella ei ollut tahtonut ajatella, miten Marcus reagoisi uutiseen. Hän ei voinut suojella miestä pettymyksiltä ja muutoksilta. Heidän molempien olisi vain hyväksyttävä, että tärkeimmätkin unelmat voivat vaihtua toisiksi.

Ahdistus oli kasvanut merimaili maililta. Ella aisti, että Marcus tunsu veneen rytmin ja jokaisen aallon lupauksena tulevasta vapaudesta. Miehen kädet olivat liikuttaneet ruoria varmoina ja taitavina. Joka kerta, kun tuuli vaihtoi muutaman asteen kulmaa, olemus terästäytyi. Marcusen mielestä kaikki muutokset piti hyödyntää, jotta vene eteni mahdollisimman sujuvasti ja nopeasti. Marcus ei ollut puhunut. Hänen ei tarvinnut, sillä Ella ymmärsi häntä ilmankin. Tunsu katseen, joka arvioi purjeen kaarta ja tarkkaili taivaanrantaa ja vedenpinnan pienimpiäkin liikkeitä. Vaikka meri oli aina ollut heidän yhteinen kielensä, oli se tuntunut yhtäkkiä vieraalta, kovalta ja etäiseltä.

Matka oli edennyt koko päivän kahtatoista solmua suoraan länteen. Marcus olisi halunnut ottaa Hangon edustalta suunnan kohti Gotlannin eteläkärkeä, mutta Ella oli saanut hänen päänsä käännettyä. Olisi fiksumpaa purjehdita osittain saariston suojassa Ruotsin rannikolle ja jatkaa sieltä tuulen tyyntynyttä kohti etelää. Viidentoista vuoden avioliiton jälkeen Ella oli huomannut miettivänsä, milloin Marcus lakkaisi todistelemasta jatkuvasti jotain itselleen ja muille.

Hangon vaalea luotsiasema oli seissyt ylväänä kuin majakka Tulliniemen kärjessä, ja Ella imi itseensä turvaa ja voimaa vanhasta merenkulkijoiden symbolista, jota se

edusti. Hän oli löysännyt purjeita ja Marcus kääntänyt veneen sivumyötäiseen. Maaliskuinen meri oli hyinen ja kevään räikeä valo läikehtinyt hopeisina juovina laineilla. Hangon keskustan siluetti oli jäänyt vesitorneineen ja hulppeine rantataloineen taakse ja erottui maisemasta enää haaleana menneiden aikojen postikorttina.

Ella oli katsonut mietteissään vapaasataman loppumattomia tuontiautorivejä. Ne muistuttivat lelukaupan hyllyjä, jotka oli pakattu täyteen erivärisiä ja -merkkisiä pikkuautoja. Ella mietti, ehtisikö hän laskea niiden joukosta kaikki valkoiset.

Kasnäsin edustalla Ella oli vaatinut, että he jäisivät yöksi satamaan. Marcus oli suostunut pyyntöön pitkin hampain. Ellan ei ollut tarvinnut kysyä, minne he rantautuisivat. Marcus oli halunnut ajaa veneen tapansa mukaan kylki-kiinnitykseen aallonmurtajalle, jossa se olisi parhaiten esillä. Vaikkei satamassa ollut sieluakaan, vene oli pitänyt asemoida niin, että se näytti mahdollisimman edustavalta. Ellalle riitti, että keula oli vastatuuleen, sillä muuten myrskyn nostattamat laineet rummuttaisivat veneen peräpeiliä läpi yön.

Hämärtyvässä kevätillassa laitureissa oli kellunut vain vankkatekoinen teräsvene, joka oli luultavasti ollut vedessä koko talven. Tuuli oli yltynyt, ja hyiset vesipisarat vihmoivat Ellan kasvoja. Mustuva vedenpinta heijasti rannan valot kiemurtelevina viiruina, jotka halkoivat satama-altaassa virtaavaa vettä. Ella oli arvannut oikein. Illasta ja yöstä tulisi rauhaton myös sataman suojassa.

Miksi Ella oli antanut itsensä edes hetken kuvitella, että Marcus voisi sopeutua uuteen tilanteeseen? Hän hengitti rauhassa sisään ja ulos ja tunsu paksun peiton painon pääl-

lään. Vaikka hän yritti pitää mielensä kurissa, sydän alkoi hakata, kun hänen ajatuksensa karkasivat tulevaan. Missä hän asuisi lapsen kanssa? He olivat myyneet Marcuksen kanssa autonsa ja kotinsa ennen lähtöään. Marcus oli suunnitellut vuokraavansa auton Uudessa-Seelannissa, jossa heidän oli ollut tarkoitus viettää joulua ja talvikuukaudet.

Maailmanympäripurjehdus oli kaukana niistä romanttisista mielikuvista, joita se maallikoissa herätti. Ellalla ei ollut koskaan ollut harhakuvia maalauksellisista auringonlaskuista tai drinkkien lipittelystä kauniissa tropiikin maisemissa. Hän oli tiennyt odottaa kehollista ja tunteikasta matkaa, joka vaati enemmän yhteistyötä kuin moni muu avioliitto. Kuukausittaiset pariterapiaistunnot olivat saaneet Ellan ymmärtämään, kuinka erilaisia he pohjimmitaan olivat. Marcus oli analyyttinen ja järjestelmällinen, tukeutui tosiasioihin ja todennäköisyyksiin. Ella taas eli enemmän vaiston varassa ja teki nopeita päätöksiä kuin taiteilija, joka heitti värejä kankaalle ja katsoi, millainen lopputuloksesta tuli.

Psykoteraapeutin mukaan yhteinen projekti lujittaisi heidän suhdettaan, jos he kuuntelisivat toistensa toiveita, pelkoja ja rajoja. Marcus oli nyökytellyt vastaanotolla innokkaasti, vaikka Ella tiesi, miten vaikeaa tämän oli asettaa toisen tarpeet omiensa edelle. Hän oli ollut kohtelias, yhteistyöhaluinen ja jopa itseironinen. Mutta Ella tunsu Marcuksen elkeet, jotka olivat pikemmin ulkokultaisia kuin aidosti sisäistettyjä. Mies oli hyvä puhumaan oikeita sanoja oikeissa tilanteissa erityisesti silloin, kun joku ulkopuolinen kuunteli ja myötäili häntä.

Vaikka Ella oli toivonut muuta, Marcuksen reaktio hänen raskauteensa ei yllättänyt. Hän oli arvannut, että

hänen miehensä tekisi kaikkensa, jotta tilanne palautuisi mahdollisimman pian ennalleen ja he pääsisivät jatkamaan matkaansa. Ella ei vain ollut osannut arvata, kuinka kipeää kaikki tekisi. Jos joku olisi viisi vuotta aiemmin sanonut, että hän halusi melkein nelikymppisenä sittenkin äidiksi, olisi hänen ollut vaikea uskoa väitettä. Päätös vapaaehtoisesta lapsettomuudesta oli tuntunut aina järkevältä. He olivat Marcuksen kanssa molemmat halunneet vapautta ja menestysksekästä uraa ja vedonneet siihen, ettei kumpikaan kokenut varsinaista kaipuuta vanhemmuuteen.

Ella oli vakuuttanut itselleen, ettei hänestä ollut äidiksi. Kun hän oli kuullut vauvauutisen, jokin syvälle sisimpään kätkeytynyt tunne oli kuitenkin pulpahtanut pintaan. Vapaus ei ollut tuntunut enää rajattomalta mahdollisuudelta vaan tyhjältä tilalta, jota hän oli yrittänyt täyttää koko aikuisikänsä työnteolla.

Kyyneleet noruivat tyynyliinalle, jonka Ella oli ommellut vasta edellisellä viikolla homesuojatusta kankaasta. Hän sulki silmänsä ja hengitti hitaasti. Suoratoistopalvelun unisoittolistan kuuntelu rauhoitti sykkeen, vaikka mieli oli uupumuksesta huolimatta valpas. Kännykän selailu vei ajatukset hetkeksi Marcuksesta ja raskaudesta. Hennan viesti oli tullut alkuillasta, ja Ella tunsipa palan kurkussaan lukiessaan heidän viestiketjuaan.

Moi ihana! Olette varmaan huomanneet, että sateet voimistuvat ja tuuli nousee jopa 25 metriin sekunnissa. Olen lähdössä illalla luotsaamaan chileläistä säiliöalusta Pansiosta Utön edustalle. Merkitsevä aallonkorkeus voi olla ulkomerellä jopa kolme metriä, eli killuminen laivan köysitikkailla tulee olemaan tavallistakin villimpää. Saisitko houkuteltua Marcuksen treffeille tänään? Heikki tuntee Kasnäsin ravintolan omistajat

ja voi pyytää heitä järjestämään teille kynttiläillallisen. Voisitte pitää myrskyä siellä ja nukkua rauhassa. Haleja!

Ella mietti, että Henna tuntui lukeneen hänen ajatukseensa. Hän oli pohtinut tarkkaan, mitä kirjoittaisi, ettei huolestuttaisi ystäväänsä turhaan.

Kiitos, kun huolehdit. Päätimme suunnata länteen ja purjehtia alas Ruotsin rannikkoa. Ei olisi ollut mieltä lähteä ryskimään suoraan vastatuuleen. Yritän puhua järkeä tuolle hurjapäälle, että jäisimme yöksi Kasnäsiin. Ei tarvitse vaivata Heikkiä, sillä voin soittaa itsekin ravintolaan. Kerro kaikille tuhannesti terveisiä! Heilutan sulle huomenna, kun ohitamme Utön. Olethan sinäkin varovainen? Haleja takaisin!

Luotsina Utössä työskentelevä Henna Meriö oli Ellan mielestä yksi kiehtovimmista ihmisistä, joita hän oli viime vuosina kohdannut. He olivat tutustuneet joulukuussa, kun Ella oli ollut tekemässä juttua Utön kylän elinvoimaisuudesta ja tulevaisuudesta. Samalla hän oli saanut suostuteltua Hennan haastatteluun, jossa tämä oli kertonut työskentelystä miehisellä merenkulkualalla ja ponnisteluistaan Utön ympärivuotisen asutuksen turvaamiseksi. Muotokuvat Hennasta pakkasessa kimmeltävän majakan juurella olivat Ellan ottamien valokuvien parhaimmista. Ne loivat mielikuvan vahvasta ja nykyaikaisesta saariston naisesta, joka eli luonnon ja vuodenaikojen kierrossa juuri niin kuin halusi. Hyvin pian Hennan tavattuaan Ella oli vaistonnut varautuneisuuden takana voimakkaasti tuntevan ihmisen, jonka Ella oli halunnut ystäväkseen.

Tuuli yltyi yltymistään, ja Ella kuuli Marcuksen kolistelevan keittiössä. Hän oli varma, että tämä jäisi nukkumaan salonkiin, sillä sama kuvio oli toistunut ennenkin. Riidan jälkeen Marcus halusi aina sulkeutua kuoreensa ja odottaa,

että Ella kyllästyi mykkäkouluun ja ratkaisisi tilanteen. Tällä kertaa niin ei kävisi. Ella oli päättänyt edetä omalla tavallaan, ja Marcuksen olisi sopeuduttava siihen.

Ella ymmärsi Marcuksen pettymyksen. Maailmanympäripurjehdukselle ei lähdetty hetken päänäpistosta. Marcus oli purjehtinut lapsuudesta asti, ja Ellakin opiskeluajoista lähtien, mutta matka valtamereltä toiselle olisi ollut heille täysin erilainen koitos kuin kuukauden kesäloma-reissut Saaristomerellä. Marcus oli osallistunut suomalaisen kilpamiehistön jäsenenä yhdelle etapille maailman ympäri kiertävässä purjehduskilpailussa, mutta Ella ei ollut aikaisemmin edennyt Tanskaa edemmäs. Valmistautuessaan reissuun he olivat opiskelleet muun muassa valtamerinavigointia, veneen käsittelytaitoja, meripelastusta, ensiapua sekä sähköjärjestelmien, moottorin, purjeiden ja muun kaluston huoltoa ja korjausta. Myös taloudellinen ja henkinen varautuminen olivat vaatineet vuosien työn.

Hytin ikkunasta loisti Kasnäsin satamalaiturin oranssin-
kelmeä valo. Ella tuijotti sen piirtämää varjoa hytin seinän lakatulla puupinnalla. Ranta täyttyisi muutaman kuukauden päästä purje- ja moottoriveneistä. Vierasvenesataman terassi olisi täynnä ihmisiä. Ella näki mielessään heinäkuun auringonpaisteen, joka sai laiturin laudat hohtamaan vaaleanharmaina. Hän kuvitteli naurun ja lasien kilinän, pienet venekoirat pelastusliiveissään, lasten juoksuaskeleet ja pehmiksen, joka suli sormille liian nopeasti. Iltaisin valo viipyili meren yllä, ja taivas hehkui kullan sävyissä kuin luvaten, ettei yö saapuisi vielä. Kesällä hänen raskautensa olisi jo pitkällä. Ella ei uskaltanut ajatella itseään äitiysmekossa ja torjui ajatuksen. Oli turha miettiä kesää, kun

oltiin vielä talventaitossa. Vesi hohkasi kylmää, ja vieras-sataman terassin tuolit ja pöydät oli pinottu suojapeittei-den alle tiukaksi paketiksi.

Ella päätti selvittää heti aamulla, milloin bussi lähtisi Kasnäsistä Helsinkiin. Panhuilut soittivat kännykästä samaa sävelkulkua aina uudelleen, ja veneen kylkeen läis-kivät laineet pakottivat lopulta uupuneen kehon levotto-maan uneen.

»JOS TEET SEN, ET VOI ENÄÄ PERÄÄNTYÄ.»

Heikki Meriö on eronnut ja arki on mennyt uusiksi: hän ajaa saariston yhteysalusta ja asuu vuoroin Turussa, vuoroin Utön saarella.

Tunnetun toimittajan, Ella Dahlbergin ja hänen puolisonsa Marcuksen vuosikausia suunnittelema purjehdusreissu maailman ympäri tyssää heti alkuunsa. Kun he ajavat Utön edustalla karille, kaikki muuttuu.

Ella jää saaristoon ja päätyy Isokarille kesäoppaaksi. Pitkinä, työteliäinä kesäpäivinä Heikki ja Ella ystäväystyvät ja alkavat tuntea vetoa toisiaan kohtaan, mutta kummankin elämäntilanne on mutkikas.

Lännessä loistaa majakka on mereltä tuoksuvan Kotisatama-sarjan toinen osa, joka vie lukijansa Isokarin ja Utön pienille, tunnelmallisille majakkasaarille. Lämminhenkinen saaristolais-sarja keskittyy kirja kerrallaan yhden Meriön perheen sisaruksen – Hennan, Heikin ja Hillan – vaiheisiin.

